

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 270/2017-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. mája 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Ščepkovou, Saratovská 3203/2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 CoD 1/2014 z 30. apríla 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Cdo 334/2014 z 21. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na verejné prerokovanie vecí v prítomnosti účastníka konania podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé a verejné prejednanie vecí nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“)

uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 CoD 1/2014 z 30. apríla 2014 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Cdo 334/2014 z 21. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola ako dcéra poručiťky [REDAKOVANÉ] účastníčkou konania v dedičskej veci prejednávanej pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“). V merite veci bol podstatný a sporný návrh sťažovateľky, aby voči zákonnému dedičskému podielu jej brata, ktorý bol taktiež účastníkom konania, bolo započítané to, čo dostal od poručiťky počas jej života. Okresný súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil a uznesením sp. zn. 38 D 736/2011 z 11. októbra 2013 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) rozhodol tak, že sťažovateľke a jej bratovi potvrdil nadobudnutie dedičstva podľa ich zákonných dedičských podielov, teda každému vo výške jednej polovice. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom okrem nedostatočných skutkových zistení a nesprávneho posúdenia veci namietala i to, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom tým, že okresný súd nenariadil vo veci ani jedno pojednávanie. Krajský súd v odvolacom konaní nezistil pochybenia prvostupňového súdu a uznesenie okresného súdu napadnutím uznesením potvrdil v celom rozsahu. Voči uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka na základe obdobných dôvodov dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako neprípustné.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu bola ukrátená na svojich právach hneď z niekoľkých dôvodov. Podľa jej názoru jej základné práva boli porušené v prvom rade tým, že súdy všetkých stupňov rozhodovali vo veci bez nariadenia pojednávania. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza:

„... pojednávanie vykonané notárom ako súdnym komisárom nemôže byť považované za verejné pojednávanie konané pred nezávislým a nestranným súdom ani v rovine ústavného práva, ani v podústavnej rovine procesnoprávnej úpravy... priebeh pojednávani pred notárkou nezodpovedal zákonným ustanoveniam o priebehu pojednávania pred súdom

v civilnej veci (napr. účastníkom nebolo umožnené predniesť na poslednom z týchto pojednávaní záverečné reči, čo sa samo o sebe v judikatúre najvyššieho súdu vyhodnocuje ako odňatie možnosti konať pred súdom).“

4. Okrem porušenia procesnoprávnych záruk sťažovateľka namieta i nesprávne právne posúdenie veci, ktoré spája s nedostatočným odôvodnením uznesenia okresného súdu i napadnutého uznesenia krajského súdu. V podstatnom k tomu uvádza:

„Súd prvého stupňa ani krajský súd neuviedli žiadne zrozumiteľné dôvody, prečo sa v konaní o dedičstve odmietli v rozpore s judikatúrou a literatúrou citovanou v odvolaní sťažovateľky zaoberať otázkou započítania neobvyklého darovania v prospech syna poručiťky... do jeho dedičského podielu, ako to žiadala sťažovateľka a bývalý manžel poručiťky.“ Podľa názoru sťažovateľky: *„Nedostatočnosť odôvodnení rozhodnutí súdov oboch stupňov v tomto smere sa zrejme snažil napraviť najvyšší súd vo svojom uznesení, keď v odôvodnení na prelome strán 8 a 9 naznačuje, že neplatná je nielen simulovaná kúpna zmluva, ale i dissimulovaná darovacia zmluva, a teda nemožno uvažovať o započítaní daru... uvedené odôvodnenie malo obsahovať už rozhodnutie súdu prvého stupňa a krajského súdu. Podľa sťažovateľky je neprípustné, aby až najvyšší súd v uznesení odmietajúcim dovolanie naprával nedostatočnosť odôvodnení rozhodnutí súdov nižších stupňov doplňujúc dôvody, ktoré v nich chýbajú.“*

Napokon sťažovateľka vidí porušenie svojich základných práv i v tom, že *„... akcesorické výroky uznesenia súdu prvého stupňa o odmene súdnej komisárky a náhrade jej hotových výdavkov a o poplatkovej povinnosti sťažovateľky a syna poručiťky sú pre nedostatok odôvodnenia absolútne nepreskúmateľné... Túto námietku sťažovateľka zopakovala aj vo svojom odvolaní... Je zarážajúce, že najvyšší súd na túto dovoláciu námietku sťažovateľky vo svojom uznesení nijako nereagoval (hoci akceptoval, že absencia riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia predstavuje vadu zmätočnosti), takže sťažovateľka zostala viazaná absolútne nepreskúmateľným výrokom uznesenia súdu prvého stupňa, ktorého nepreskúmateľnosť výslovne namietala pred krajským aj najvyšším súdom, na čo však zo strany týchto súdov nedostala vôbec žiadnu odpoveď.“*

5. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil napadnuté uznesenia, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

6. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ vo svojej sťažnosti, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Zjavne neopodstatnenou sťažnosťou je tak taká sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 101/03, I. ÚS 229/07).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

11. Podstatu ústavnej sťažnosti tvoria dve argumentačné línie sťažovateľky. Sťažovateľka jednak namieta nesprávne právne posúdenie veci zo strany konajúcich súdov v korelácii s nedostatočným odôvodnením napadnutých uznesení. Druhá námietka je procesnoprávna, sťažovateľka pomerne obsírne namieta, že v konaní pred súdmi nedošlo k nariadeniu pojednávania, pričom pojednávania v konaní pred notárom ako súdnym komisárom nepovažuje za dostatočné z pohľadu procesných záruk (najmä požiadavkou verejnosti), a je teda toho názoru, že celý proces bol nesúladný so základnými právami garantovanými ústavou a dohovorom.

12. K námietke nesprávne právne posúdenej veci ústavný súd s odkazom na svoju stabilizovanú judikatúru konštatuje, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a ako taký v zásade nie je oprávnený skúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich viedli k rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd taktiež neskúma, či bol v konaní pred všeobecným súdom náležite zistený skutkový stav. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti postupu všeobecného súdu v hranou základných práv a slobôd garantovanou ústavou, resp. s ochranou ľudských práv a základných slobôd garantovanou medzinárodnou zmluvou, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (II. ÚS 21/96, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01). Ústavný súd tak môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo v samotných rozhodnutiach, došlo k porušeniu základného práva a slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom skúmania zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by tieto závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

13. Ústavný súd v uvedených intenciách pristúpil k prieskumu napadnutého uznesenia krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu, pričom zistil a podotýka, že námietky sťažovateľky sú vo svojej podstate zhodné s tými, ktoré už uplatnila v odvolacom a dovolacom konaní pred všeobecnými súdmi. Krajský súd sa (citujúc aj odôvodnenie uznesenia okresného súdu) s nimi vysporiadal takto:

„Právna zástupkyňa dcéry poručiťky žiadala vykonať započítanie daru a to: peňazi z vyplatenej kúpnej ceny za predanú nehnuteľnosť a za nehnuteľnosť, ktorú syn poručiťky nadobudol kúpnu zmluvou od poručiťky a jej manžela, za dohodnutú cenu 1,- €. Podľa ustanovenia § 484 Občianskeho zákonníka sa pri dedení zo zákona do dedičského podielu dediča započíta to, čo za života poručiťka od neho bezplatne dostal, pokiaľ nejde o obvyklé darovanie. Dedič ... nadobudol však od matky a jej manžela nehnuteľnosť kúpnu zmluvou za kúpnu cenu 1,- €. Pri nedovolenom odchýlení sa dohodnutej kúpnej ceny od ceny určenej všeobecne záväznými právnymi predpismi môže byť takáto zmluva relatívne neplatná. Výrok o určení, že zmluva zastiera darovanie nie je možné určiť v dedičskom konaní. ... Ak sú aktíva a pasíva medzi účastníkmi sporné, súd sa v konaní o dedičstve obmedzí len na zistenie spornosti: pri ich výpočte čistého majetku s a k sporným aktívam a dlhom neprihliada...“

Spornou je... skutočnosť, či namietaná kúpna zmluva o predaji bytu na [REDAKOVANÉ] ulici synovi poručiťky je zastretým právnym úkonom darovania, a následne či sa tento dar mal započítať do majetku dedičstva v súlade s § 484 OZ. Dokazovanie o týchto skutočnostiach nemôže vykonať súd v dedičskom konaní, ale je povinný postupovať v súlade s citovaným ustanovením § 175k ods. 3 O. s. p. Ak účastníci využijú svoje právo podľa § 175y ods. 1 O. s. p. a budú sa svojich práv domáhať žalobou v riadnom sporovom súdnom konaní. v prípade ich úspechu bude takto zistený majetok právoplatným rozhodnutím súdu opätovne prejednaný v dedičskom konaní ako novoobjavené dedičstvo po poručiťke podľa § 175x O. s. p.“

14. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia považuje ústavný súd za preukázané, že krajský súd sa danou vecou riadne zaoberal, príslušné právne normy interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, rozviedol, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, a svoje rozhodnutie tiež zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom odôvodnil. Vôbec preto nemožno tvrdiť, že by bolo uznesenie krajského súdu zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Sťažovateľka sa mylne domnieva, že súdy sa majú výslovne vysporiadať s každým jej argumentom, každým citovaným odborným článkom alebo judikátom, resp. každou jej úvahou. Povinnosťou súdov je len poskytnúť také odôvodnenie,

ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odôvodnenie uznesenia krajského súdu tieto požiadavky nepochybne spĺňa.

15. Ústavný súd sa ďalej zaoberal námietkou porušenia základného práva, ktoré malo spočívať v tom, že všeobecné súdy rozhodli vo veci sťažovateľky bez nariadenia pojednávania. Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd poznamenáva, že s touto námietkou sťažovateľky sa dostatočne a presvedčivo vysporiadal už najvyšší súd pri skúmaní prípustnosti dovolania, keď vo svojom odôvodnení uviedol:

„... notár ako súdny komisár je oprávnený viesť samostatne konanie o dedičstve smerujúce k vydaniu osvedčenia o dedičstve alebo k predloženiu veci súdu na vydanie uznesenia podľa § 175zd (§ 38 ods. 1 veta prvá O. s. p.), pričom úkony notára sa považujú za úkony súdu (§ 38 ods. 5 O. s. p.). V konaní o dedičstve teda súdy zásadne žiadne úkony nevykonávajú, ale sú vykonávané notárom ako súdnym komisárom na základe poverenia súdu. Na prejednanie veci nariaďuje pojednávanie notár, a to spravidla v prípadoch, kedy má byť vykonané dokazovanie, napr. o rozsahu majetku poručiteľa, cene tohto majetku a pod., a aj vedie toto pojednávanie. Nariadenie pojednávania notárom a úkony ním vykonané treba považovať za úkony urobené súdom. To znamená, že povaha pojednávania v konaní o dedičstve nariadeného notárom, včítane ním vykonaných úkonov, má povahu pojednávania vykonávaného súdom. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že pojednávania vykonávané notármi ako súdnymi komisármi sú neverejné, lebo v danom prípade neverejnosť pojednávania predstavuje zákonom stanovenú výnimku zo zásady verejného prerokovania veci (§ 116 ods. 1 O. s. p.), vzhľadom na osobitnú povahu konania o dedičstve. V tejto súvislosti treba poznamenať, že v konaní o dedičstve sa rozhoduje uznesením, ktoré rozhodnutie sa nevyhlasuje verejne tak, ako je tomu v prípade rozsudku.

Ak preto v preskúmvanej veci notárka [REDAKOVANÉ] nariadila na prejednanie veci pojednávania (12. 4. 2012, 23. 1. 2013 a 12. 3. 2013), čo z obsahu spisu nepochybne vyplýva, išlo svojou povahou o pojednávania vykonávané súdom. Nemožno preto prisvedčiť námietke dovolateľky, že súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, čím jej odňal možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Pre úplnosť treba dodať, že pre priebeh pojednávania pred súdnym komisárom sa primerane použijú ustanovenia o priebehu pojednávania pred súdom.

V danej veci účastníci, resp. ich právni zástupcovia boli na pojednávania riadne predvolaní a aj prítomní. Z obsahu zápisníc vyplýva, že im bolo dané príslušné poučenie v zmysle hmotnoprávneho predpisu, v úvode každého pojednávania boli oboznámení s výsledkami doterajšieho priebehu konania a so skutočnosťami, ktoré možno považovať za zhodné a ktoré zostali sporné. Na zistenie ceny majetku bolo vykonané na návrh účastníkov znalecké dokazovanie znalcom [REDAKOVANÉ], pričom ním vypracovaný znalecký posudok bol účastníkom, resp. ich zástupcom riadne doručený. Na pojednávaniach mali účastníci (ich právni zástupcovia), teda aj dovolateľka možnosť vyjadriť sa k listinným dôkazom, navrhnúť ich doplnenie, čo dovolateľka aj využila. Výsledkom úkonov vykonaných notárkou ako súdnym komisárom bolo predloženie veci súdu na vydanie uznesenia podľa § 175zd O. s. p. Napokon, pokiaľ na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie predseda senátu odvolacieho súdu, nešlo v danom prípade o postup, ktorý by bol v rozpore s ustanovením § 214 ods. 1 O. s. p.“

16. Ústavný súd sa plne stotožňuje s uvedenou argumentáciou najvyššieho súdu a len z dôvodu presvedčivosti tohto rozhodnutia dopĺňa, že konanie o dedičstve nie je a ani v rozhodnom čase účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) nebolo sporovým konaním. Ide o nesporové konanie, v ktorom sa neuplatňuje princíp kontradiktórnosti konania a ktoré súd začne aj bez návrhu. Špecifická povaha tohto konania má za následok, že sa na neho nevzťahovala väčšina všeobecných ustanovení o postupe súdu v sporových konaniach, ale postup v dedičskom konaní bol upravený osobitne v piatej hlave Občianskeho súdneho poriadku. Jedna z osobitostí konania o dedičstve spočíva aj v tom, že konanie o dedičstve vedie notár ako súdny komisár. Pojednávania, ktoré boli v dedičskom konaní uskutočnené pred notárom, je tak vždy nutné považovať za pojednávania vykonané súdom, na ktoré sa vzťahujú štandardné procesné záruky, avšak so zákonnou výnimkou neverejnosti (§ 116 ods. 1 OSP). Zákonná výnimka neverejného pojednávania pred notárom však automaticky neznamená, že súdy sú pri ďalšom procesnom postupe následne povinné nariadovať pojednávanie vo veci, ako to požaduje sťažovateľka. Naopak, možnosť rozhodnúť bez nariadenia pojednávania v dedičskom konaní možno indikovať aj priamo (gramatickým výkladom) zo znenia ustanovenia § 175zd OSP:

„Ak sa prejednanie dedičstva neskončilo vydaním osvedčenia o dedičstve, notár pripraví všetky potrebné podklady na vydanie uznesenia súdu a návrh na uznesenie súdu...“

Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku je zrejmé, že zákonodarca nepredpokladal, že by po pojednávaniach uskutočnených pred notárom ako súdnym komisárom bolo potrebné nariadovať ďalšie pojednávanie aj pred súdom. Predpokladá sa, že uznesenie súdu o dedičstve podľa § 175q OSP bude vydané na základe skutkového stavu zisteného notárom. Ústavný súd tak z týchto dôvodov dospel k záveru, že pojednávania v dedičskom konaní, ktorého účastníčkou bola aj sťažovateľka, boli riadne nariadené aj vykonané. Sťažovateľka pritom napriek obsiahlej argumentácii neuvádza konkrétne okolnosti, ktoré by ju mali ukracovať na jej právach, skutočnosť, že konanie pred notárom je neverejné a že nemohla pred ním predniesť záverečnú vec (i keď to z jej sťažnosti možno vyvodit' len nepriamo), sama osebe neznamená v dedičskom konaní ujmu na procesných právach. Sťažovateľka mala široký priestor na realizáciu svojich procesných práv – na predkladanie vlastnej argumentácie, na návrhy na vykonanie dokazovania a vyjadrenie sa k nemu a pod. Ústavný súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že krajský súd a najvyšší súd postupovali v súlade s platnými a účinnými procesnými normami, a to samo osebe vylučuje možnosť zásahu do základných práv sťažovateľky.

17. Naostatok ústavný súd reaguje aj na námietku týkajúcu sa výroku o trovách konania. Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi patrí v zásade do výlučnej kompetencie týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika súvisiaca s konaním a rozhodovaním o náhrade trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade, ak by vo veci konajúci všeobecný súd extrémne vybočil z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť v zásade len na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (I. ÚS 5/2011). Pri preskúmaní veci ústavný súd nezistil nič, čo by signalizovalo arbitrárnosť výroku všeobecných súdov, ktorým bola priznaná odmena súdnej komisárke, ako aj ďalšie trovy spojené so súdnym konaním a s konaním pred notárom ako súdnym komisárom.

18. Vzhľadom na to, že ústavný súd zistil, že uznesením krajského súdu ani uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2017